

Ἀργοπονησιστής, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.
 Ἰσαχαροφιλημένη μου καὶ μερτζανόχειλή μου,
 αἰπού' χεις δυόεκ' ἀερφούς κασιτροπολεμητᾶς,
 μακροπεραματάρεις καὶ ἀργοποιίστᾶς
 (βραχάλ. δυόεκ' = δώδεκα).

ἀργοπονάκεια τά, Ἄμοργ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. πονάκεια, δι' ὃ ἰδ.
 πονάκι.

Οἱ ἐλαφροὶ πόνοι οἱ προηγούμενοι τῶν σφοδρῶν ὠδί-
 νων τοῦ τοκετοῦ. Συνών. ἀργόπονος, πονάκεια.

ἀργόπονος ὁ, Λεξ. Αἰν.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. πόνος.
 Ἀργοπονάκεια, ὁ ἰδ.

ἀργοπορεύομαι ἀμάρτ. ἀργοπορεύομαι Πόντ. (Οἶν.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργά καὶ τοῦ ρ. πορεύομαι.
 Πορεύομαι βραδέως.

ἀργοπόρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)
 Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοπορεύομαι.
 Ὁ βραδέως πορευόμενος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν
 λ. ἀργοκίνητος.

ἀργοπόρημα τό, ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1,170 ἀργου-
 πόρμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀργοπόρημαν Πόντ. (Κερασ.
 Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοπορῶ.
 Ἡ βραδύτης περὶ τὰς κινήσεις ἢ τὴν ἐκτέλεσιν πρά-
 ξεώς τινος ἐνθ' ἄν.: Κάθε ἐμπόδιο χτυπάει καὶ πηδάει γιὰ
 νὰ φτάσῃ 'ς τὸ σκοπὸ μὴ ὥρα ἀρχύτερα χωρὶς κἀνένα γῦρο,
 κἀνέν' ἀργοπόρημα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
 ἀργημα.

ἀργοπορία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.)
 ἀργοπορίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀργοπόρια Παξ. Πελοπν.
 (Σουδεν.) ἀργειοπορία Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀργοπορία. Τὸ ἀργειοπορία κατ' ἐπί-
 δρασιν τοῦ ρ. ἀργεῖω, δι' ὃ ἰδ. ἀργῶ.

Ἀργοπόρημα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὴν ἀργοπορίαν του
 ἔχασε τὴ δουλειά του. Ἡ ἀργοπορία σου μ' ἔκανε κ' ἔφυγα
 κοιν. Δὲν ἔχει ἀργοπόρια, μόνο θ' ἀγναντέψῃς καὶ θὰ φύγῃς
 (δὲν πρέπει νὰ βραδύνῃς, μόνον κτλ.) Σουδεν. || Φρ. Εὐτάγω
 ἀργοπορίαν (ἀργοπορῶ, βραδύνω. εὐτάγω = κάμνω) Κερασ.
 Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μανασσ. στ. 4051 (ἐκδ. Βόννης) «τὴν
 βραδύπλοϊαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀργοπορίαν».

ἀργοπορινός ἐπίθ. Ἰδραγούμ. Ἑλλήν. πολιτισμ. 188
 — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσύντονος, βραδύς, δυσκίνητος)
 Δημητρ. ἀργουπουρ'νός Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργοπορία καὶ τῆς καταλ. -ινός.
 Βραδυνκίνητος ἐνθ' ἄν.: Κύματα ἀργοπορινὰ Ἰδραγούμ.
 ἐνθ' ἄν. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργοποριστής ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργειοποριστής Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀργειοπορίστρα καὶ οὐδ. ἀργειοπορίστικο
 αὐτόθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοπορῶ, παρ' ὃ καὶ ἀργειοπορῶ,
 παρασηματισθὲν κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.
 Ὁ βραδύς εἰς τὰς κινήσεις του καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
 ἔργου: Ἐνας ἀργειοποριστής ποῦ 'ν' κ' εὐτός, μὴν ἡμέρα
 θέλει νὰ ἀνθῇ. Ὡ καμένη ἀργειοπορίστρα, βαρεμὸς ποῦ 'σαι,
 νευριάζει κἀνείς νὰ σ' ἀναμένη! Παιδί ἀργειοπορίστικο.
 Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργόπορος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀργό-
 πουρος Στερελλ. (Ἀχαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ ρ. περῶ, δι' ὃ ἰδ. περ-
 νῶ. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ μεσν. παράγωγον οὐσ.
 ἀργοπορία. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ἀρχ. βραδυ-
 πόρος, ταχυπόρος καὶ ταχύπορος.

Ἀργοποριστής, ὁ ἰδ.
 ἀργοπορῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.
 Χαλδ. κ.ά.) ἀργουπουρῶ βόρ. ιδιόμ. ἀργειοπορῶ Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) ὀργοπορῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργόπορος ὡς καὶ τὸ μεταγν. συνών.
 βραδυπορῶ ἐκ τοῦ βραδυπόρος. Τὸ ἀργειοπορῶ
 κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀργεῖω, δι' ὃ ἰδ. ἀργῶ. Διὰ τὸ ὀργο-
 πορῶ τῆς Ρόδ. ἰδ. ἀργός.

1) Πορεύομαι βραδέως ἢ βραδύνω περὶ τὴν ἐκτέλεσιν
 πράξεώς τινος ἐνθ' ἄν.: Πήγαινε γρήγορα, μὴν ἀργοπορῇς.
 Ἀργοπόρησε νὰ γυρίσῃ. Ἀργοπόρησα λιγουλλάκι. Ἀργοπόρησα
 νὰ χτίσω ὥσπου νὰ ἴβρω χρήματα. Καλὸ κορίτσι, μὰ ἀργοπο-
 ρεῖ πολὺ στὴ δουλειά του κοιν. Ἐργειοπορήσαμεν ἐχτὲ βραδὺ
 νὰ πέσωμε καὶ δὲν εἶχα ξυπνημὸ ταχύτερου Ἀπύρανθ. Πολλὰ
 ἐργοπόρησεν 'ς τὸ ρδόμον Τραπ. κ.ά. || Γνωμ.

Ποῦ ἀργοπορᾷ 'ς τὸν πηγαμὸ | τσακίζεται 'ς τὸν γυρισμὸ
 Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ντό εἶδες, κόρη, κ' ἔργενες, ντό εἶδες κ' ἐργοπόρ'νες;
 — Εἶχα τὸν κύρι μ' τὸν καλὸν καὶ χωριστᾷν κ' ἐπαίρ'να
 Χαλδ. Μετβ. Κάμνω τι νὰ βραδύνῃ πολλαχ.: Μὴ μὲ ἀργο-
 πορῇς γιατί βιάζομαι. Μᾶς ἀργοπόρησε ἡ βροχή. Τὸ ἀργοπορεῖ
 (ἀναβάλλει τὸ πρᾶγμα). Ἀργοπόρησε τὴ δουλειά πολλαχ.
 Ποίημ.

Καὶ τώρα δὰ τ' ἀράθυμο πάτημ' ἀργοπορῶντας
 κατὰ τὸ κάστρο τὸ μικρὸ πάλι κοιτᾷ...

ΔΣολωμ. 268. 2) Ἐπὶ ἀψύχων, δὲν καταφθάνω ἐγκαίρως,
 καθυστερῶ Λεξ. Δημητρ.: Ἀργοπόρησε νὰ ῥθῇ τὸ γράμμα.

ἀργοπροβαίνω ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 48.
 Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργά καὶ τοῦ ρ. προβαίνω.
 Προβαίνω, προχωρῶ βραδέως: Δὲ θὰ ξαναῖδῃς τὸν
 πρωτολάτη μπρὸς ἀπ' τὰ θρεφτάρια ν' ἀργοπροβαίῃ.

ἀργοπρόβατο τό, Νάξ. κ.ά.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. πρόβυτο.
 Πρόβατον στεῖρον. Συνών. ἀργουδέλλα 1.

ἀργός ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀργὸ Τσακων. ἀργὸ Καλαβρ.
 (Μπόβ.) ἀργὸς Πόντ. (Κολων. Χαλδ.) ἀργιὸς Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀργός. Διὰ τὸ ἀργιός τῆς Ρόδ. πβ.
 τὰ ὅμοια αὐτόθι ἀμπελουρσιός, ἀργιάτης, ὀργο-
 πορῶ (ἰδ. ἀργοπορῶ) κττ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ἄεργος σύνθηθ.
 καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Κάθομαι - μένω ἀργὸς σύνθηθ. || Φρ.
 Ἀργὰ γελάδα (τὰ μὴ προσφέροντα ἐργασίαν ζῶα, τὰ μὴ
 καματερὰ) Εὐβ. (Στρόπον.) || Παροιμ.

Ἀργὸς δουλειά δὲν ἔχει, | τὸν κάττη λύ' καὶ δένει
 (ὁ ἄεργος κατατρίβει τὸν χρόνον εἰς ἀνωφελῆ ἔργα) Θήρ.
 Ἀργὸς καθούμενος τὴ μυῖγα ἐκοντάρει (ἐπὶ τοῦ ἀσχολου-
 μένου εἰς ἀνάξια λόγου πράγματα) Αἴγιν. Ὁ ἀργὸς κάθε
 μέρα τὸ ἔχει γεροτὴ (ὁ ὀκνηρὸς πᾶσαν ἡμέραν εἰς ἐορτὴν
 μεταβάλλει διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀργίαν του. Πβ.
 τὴν ἀρχ. παρὰ Θεοκρ. 15,26 «ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά») Ἡπ.
 Ἀργὸς κὶ ὀκνὸς ζευγάρι (ὁ ἄεργος κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ
 ὀκνηροῦ) Ἐπτάν. β) Ὁ ὑποβεβλημένος εἰς τὴν ποινὴν
 τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀργίας, ἐπὶ ἱερέως καταδικασθέντος
 ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς εἰς ἀποχὴν ἀπὸ πάσης ἱερο-
 πραξίας κοιν. καὶ Πόντ.: Τὸν ἔκανε ὁ δεσπότης τὸν καππᾶ

